

Implementácia dôležitosti svetelných plazmových telies

Do Táne som sa nezamiloval na prvý pohľad. Trvalo to pár týždňov, možno dokonca mesiacov. Chcelo to pár stretnutí, aj úplne náhodných, ktoré ma o tej skutočnosti presvedčili. Že toto dievča, ktoré je už-už ženou sa stane osudovou lámačkou môjho srdca či som to chcel, alebo nie. A ja som to chcel. V podstate. Táňa je svojim spôsobom nádherný kus ženy. Dlhé nohy, vlnité tmavé vlasy, odzbrojujúci úsmev pri ktorom kútik úst potiahne jemne nahor, až to vyzerá priam arogantne. Kto by sa nezamiloval?

Ale ako hovorím, nebolo to na prvý pohľad. Moje oči najskôr spočinuli na jej lesklých mokasínach. Mali zamatovú mašľu, na špičke kúska blata a Táňa mi v nich stúpila na hlavu. Vystrašene som vykrikoval, zrejme som znel ako baba, a prudko som sa posadil.

„Šibe ti?!“ osopil som sa na ňu nahnevane a vytriasal som si z vlasov lepkavú guču blata. Táňa sa najskôr len šialene smiala a prisahám, že z jedného alkoholom sa lesknúceho oka jej stiekla dolu okrúhlym lícom slza.

„Prepáč,“ vypadlo z nej nakoniec, ale aj jej ospravedlnenie sprevádzal divý chichot. „Ako mám vedieť, že ležíš v tráve uprostred noci?“

„Šak kuknem a vidím,“ odvrkol som. Vtedy som už vedel, že blato z vlasov nedostanem a moje havranie číro bude aspoň kým sa nedostanem pod sprchu nečakane hnedé.

„Nabudúce si dám pozor,“ predniesla Táňa a utrela si z líca tú zablúdenú veselú slzu.

Nemotorne sa zvalila vedľa mňa do trávy a sústredene sa na mňa zadívala. „Ešte sa nepoznáme, všakže?“ spýtala sa po dlhšom skúmaní mojej tváre. Bola síce tma ako vo vreci, ale už vtedy som videl jej trochu priveľký nos a ten nemiznúci pozdvižený ľavý kútik úst. Vlasy jej neposlušne stáli okolo hlavy, neskrotila ich ani čelenka.

„Nie, nepoznáme,“ zavrčal som trochu podráždene. Bol som na intráku štvrtý rok a popod nos sa mi premlelo dosť pekných báb. Aj krajších ako ona. Ale žiadna mi nestúpila na hlavu.

„Som tu nová,“ rozhovorila sa okamžite. „Netušila som, že niekto tadiaľto chodí, nieto ešte vylihuje v tráve, všakže,“ odkašľala si veľavýznamne. „Chcela som chvíľku ticha.“

„Na Mlynoch nezažiješ chvíľku ticha,“ varoval som ju. „Ale,“ dodal som skôr, než ma mohla prerušiť alebo mi stihlo dôjsť, že je to zlý nápad, „môžeš sa pozrieť hore.“ Lahol som si späť do polohy z ktorej ma vytrhla a pozrel som sa na dokonalo bezoblačné nebo. Táňa si ľahla vedľa mňa. V tej chvíli mi bolo úplne jedno ako ďaleko leží, ale keď som ten večer potom ďalších miliónkrát analyzoval vypočítal som, že nás delil jeden prudký pohyb ruky. Keby som ňou vtedy trhol, mohol som do dlane chytiť jej istotne studené prsty a všetko mohlo byť oveľa jednoduchšie. Ale vtedy som mal oči len pre tých pár hviezd, ktoré bolo vidieť cez prudké svetlo Bratislavy.

„Monumentálne,“ utrúsila, a z jej hlasu priam sršal sarkazmus.

„Čo sa ti na tom nepáči?“ oboril som sa dotknuto. Natočil som k nej hlavu a presne som zachytil okamih v ktorom sa mi po prvýkrát pozrela do očí. Mrazí ma z neho aj teraz.

„Sú to len hviezdy. Nie ticho, nie pokoj, nie nekonečné poznanie. Hviezdy.“ Pokrčila plecami a pozbierala sa z trávy zvlhčenej večernou rosou neskorého septembra.

„Nevieš si predstaviť ako by som sa tebou dokázal pohádať.“ Hviezdy sú o toľko viac. Jasné, sám som sa niekedy cítil ako hipsterský filozof z Gondovej keď som takto vylihoval po večeroch v tráve, ale hviezdy boli omnoho viac ako len hviezdy.

„Možno nabudúce,“ odbila moje rozhorčenie pokojne Táňa a bez toho aby mi čo i len povedala svoje meno, alebo sa ešte raz ospravedlnila odpochoďovala tam, odkiaľ prišla.

V nasledujúcich dňoch náročného semestra som na ňu až tak často nemyslel. Utkvela mi v pamäti, lebo blato z vlasov som vyčesával ešte dva dni po našom priam násilnom osudovom

stretnutí, ale nedá sa povedať, že by ma úplne opantala. Sem-tam mi vhupla do mysle, ale boli to len malé chvíľky. Myšlienky na ňu boli v prvom rade stále plné rozhorčenia, pretože nezdiala moju vášnivú lásku čumieť na plynné telesá stovky kilometrov nad nami. Bolo to iracionálne. Alebo sa mi to len tak zdalo, lebo som stále čítal skriptá o iracionálnych číslach a celé sa mi to v hlave pomotalo.

Musela prejsť polovica októbra aby sme sa opäť stretli. Sedel som v jedálni a rozmýšľal nad prvým zápočtom tohto roka keď sa mi zrazu o líce obtrela kučera, oči sa mi zahmlili farbami a o sekundu neskôr oproti mne sedela ona v kriklavom vzorovanom svetri a tentokrát bez čelenky. Vysoká ju zrejme naučila, že krotiť sa vôbec netreba.

„Ahoj,“ vypadlo z nej rýchlo a strelila po mne jeden z tých večných úsmevov. „Pozri, chcem sa ti ešte raz ospravedlniť. Bola som vtedy trochu pripitá a...no veď to chápeš, nie?“ uškrnula sa.

Hlboko som si povzdychol, ale vôbec mi z hlavy nevyhnala ten zrejme nepodarený zápočet. Preto moja odpoveď, že je to celé v pohode znela dosť nemastno-neslano. Ale ona sa nevzdala. Začala mi úplne bezprostredne rozprávať o tom, že po druhom týždni školu takmer ukončila, ale nakoniec to prekusla a teraz dostala svoje prvé áčko.

„Milé, ja dnes zrejme svoje prvé fx. Som štvrták na matike. Nesiem to ťažko,“ vypadlo zo mňa. Nestihol som to povedať ani svojmu spolubývajúcemu a už som sa spovedal prakticky cudzej nevinnej prváčke? Nanajvýš divné, asi ma to štválo viac, ako som si chcel priznať. A také hlúposti si ja pamätám. Ako som Táni prvej povedal o svojom historicky prvom fx. Spätne to možno znamená, že som nemal problém sa jej s ničím zveriť. Samozrejme, okrem tej drobnej informácie o tom, že ju milujem.

Táňa sa mi vtedy konečne riadne predstavila a priateľsky ma utešovala, že to opravím. Opravil som, ale neviem aké mali na tom zásluhy jej vreľé priania. Vtedy bol jej vzťah ku mne naozaj vreľý. V tej jedálni bola ku mne najmilšia aká kedy bola. Potom to už bolo iné. Ale čím horšie sa správala, tým viac som ju potreboval a jej odvrknutia, odseknutia a chladné vyrývačné poznámky som vytesňoval v prospech toho trošku arogantného úsmevu a celkovej čudnej krásy.

O pár týždňov a náhodných stretnutí v jedálni neskôr (po tom prvom som si vždy ja sadol ku nej, nikdy nie ona ku mne) sa konala klasická izbová párty u nás na chodbe. Ani ma neprekvapilo, že sa na nej zjavila ako veľká voda, pretože to už som dávno vedel, že je excentrická, extrovertná a skrátka exemplár. Dovtedy som tam nechcel byť a sníval som s otvorenými očami, ale potom mi pohľad zasa zahmlila ona. Zavesená z každej strany do iného kamoša. Pichlo ma pri srdci. Bol to taký mrazivý pocit ako keď sa mi vtedy prvý raz zadívala do modrých očí a zmenila ich z ľadu na slnkom rozohriate nebo (asi som fakt mal ísť na tú Gondovú, nie na Matfyz). Trvalo jej dlho, kým mi vôbec kývla na pozdrav, a potom sa ďalej venovala iným ľuďom. Mne nie. Z celú hodinu čo som tam vydržal sedieť s tým otrasným pocitom uvedomovania si nešťastnej lásky mi už nevenovala ani pohľad. Nervózne som potom pozbieral, trochu ma zatackalo, a zabuchol som za sebou dvere na našej ned'alekej izbe. Keď sa o pár minút ozvalo klopanie, pocítil som ako sa mi do nôh rozlieva príjemné teplo a oslabuje mi kolená. Vzrušene som otvoril len aby som na druhej strane našiel svojho spoločensky unaveného spolubývajúceho Lukáša. Hlava mi poklesla a hodil som sa zúbožene na posteľ.

„Nešťastne som sa zamiloval,“ povedal som skôr, ako mi to mozog vyhovoric. Keď nešlo o matiku vedel pracovať skutočne pomaly.

„Videl som,“ odpovedal jednoducho Lukáš a nemotorne si ľahol oblečený pod perinu.

„Čo?!“ vyšlo zo mňa piskľavo.

„Keď prišla, nadskočil si ako surikata. Nie si tak celkom nenápadný a elegantný milovník,“ zachechtal sa a ja som mal len chuť umrieť.

Stále rovnako zlé to bolo aj ďalšie mesiace. A zrejme aj horšie. S Táňou som sa nestretával úplne často, ale vždy sme prehodili pár slov a ja som na ňu spokojne pozeral a uvedomoval si, že na nej niet jedinej škaredej veci a jediné, čo mi prekáža je jej nový frajer (astronóm!) s ktorým sa vláčila skoro všade. Strielal na mňa nepriateľské pohľady a mne v ušiach zneli Lukášove slová o surikate. Snažil som sa pôsobiť nad vecou. V skutočnosti som bol tak hlboko vo veci, že som ledva stíhal študovať. Biednejšie študijné výsledky sa nakoniec odzrkadlili na mojom priemere za zimný semester, a tak som prvýkrát nedostal štipendium. V deň, keď som to zistil som sa plánoval spať pod obraz boží, a potom som zbadal Táňu a astronóma ako sa bozkávajú na tanečnom parkete. Z klubu ma niesli na intrák traja. Potom sa stal zázrak. Sedel som v izbe na starom zaprášenom matraci so skriptami v jednej ruke, kávou v druhej a seriálom zapnutým na notebooku pred sebou. Skriptá som držal len zo zotrvačnosti. Približne v polovici tretej série sa dnu vrátil Lukáš, hodil na stôl igelitku s nákupom a kriticky si ma premeral.

„Táňa a astronóm sa rozišli,“ oznámil mi. Od úžasu som otvoril ústa.

„Robí si na ňu zálusk päť ďalších chalanov. A to sú len tí, o ktorých viem. Daj sa dokopy človeče a priprav sa na víkend. Párty, u nej.“ Kým vybaľoval nákup, nechal ma snívať o krásnej budúcnosti s láskou môjho života. A bol by som sníval až do víkendu keby mi nezazvonil telefón a nevrátil ma do škaredej reality, v ktorej som ešte nič nevyhral. Bola to realita v ktorej som vyzeral dosť k svetlu, ale aj realita, v ktorej o mňa Táňa nejavila najmenší záujem.

„Čau mama,“ ozval som sa do telefónu čo najmenej omámene ako sa dalo. A mama na mňa vybafla klasické otázky ohľadom jedenia, študovania a nedostatočného chodenia domov. Ako každú stredu. Odpovedal som úsečne a myslou som bol všade len nie s ňou v obývačke kde určite sedela nad kávou.

„V piatok teda príď skôr ako o polnoci, dobre? Máme tu ešte veľa roboty a potrebujeme ťa,“ prosila ma nakoniec a až to ma plne vystrelilo do sivého aprílového sveta. Tento víkend, už tento víkend, sa vydáva moja sestra. A ja zmeškám jedinú šancu dostať Táňu bližšie k telu.

Späťne už tú svadbu nevnímam ako nechutný opar, ktorý mi život posunul späť míľovými krokmi. Ale keď som tam bol, vnútri som trpol a umieral len čo prišiel večer. Poobede sa to ešte dalo. Ešte pred príchodom do kostola som sa zoznámil s milou družičkou, ktorá na mňa pozerala s čudnou zmesou desu a opojenia v očiach a musím uznať, že to bolo pôvabné. Ale nebola to Táňa. To som jej však nepovedal a spokojne som s ňou strávil niekoľko hodín počas ktorých som jej aj radil čo má ísť študovať. Vyhlásila, že nemá rada Bratislavu a miluje písanie a filozofiu. Odporučil by som jej Gondovú, keby toľko nehanila moje milované svetlom presýtené mesto. Tancoval som s ňou, ale pred očami sa mi hmýrila len Táňa, jej dlhé nohy natiiahnuté na zemi a priam agresívny smiech, ktorý mala keď bola trochu opitá. A ak už som sa pri tanci aj pozeral zhora na to milo nízke dievča hľadal som v jej zelených očiach hnedé škvrny Tániých očí, ktoré teraz istotne hádzali zamilované pohľady všetkými smermi. Keď som odchádzal videl som ju zamyslene stáť s hlavou zaklonenou dozadu, myšacímí vlasmi padajúcimi na plecía a očami upretými na hviezdne nebo. Mohlo mi to byť dostatočným znamením. Mohol som sa tam pristaviť, spýtať sa čo vidí v hviezdach, ktoré má nad hlavou a ona by mi už vtedy povedala to, čo mi povedala až o štyri roky neskôr.

Táňa sa síce nedala cez ten víkend s nikým dokopy, ale nedokončila prvý ročník. V strede mája vypadla zo školy aj z môjho života a ten aj tak nebol ľahký. Ešte chvíľu trvalo mojej precitlivej duši a zranenému srdcu kým sa dali dokopy. Dávno som bol doktorand kým som jej divný úsmev vyhnal z hlavy a ona už bola vydatá (čo som zistil vďaka stále sa zlepšujúcim sledovacím schopnostiam na facebooku). Nikdy sa nedozvedela, že ju milujem a zrejme by sme mohli mať krásny vzťah predtým než by sme sa nevyhnutne rozišli. Aj ja zaslepený

láskou som vedel, že by sme dlho spolu nevydržali, ale aj tak...nenaplnená láska s kopou otáznikov je stále horšia ako bežný bolestivý rozchod. Jeden by čakal, že po týchto hlbokých zisteniach, ktoré som nadobudol, ako inak, pod hviezdami, budem trochu menej zaslepený voči udalostiam odohrávajúcim sa okolo mňa.

Keďže družička zo svadby nebývala ďaleko odo mňa, v lete sme sa občas náhodne stretávali. Počas našich krátkych rozhovorov sa usmievala ako malé slniečko. Ale obsah tých krátkych stretnutí mi rýchlo vyfučal z hlavy a jej žiarivý úsmev sa na mňa nikdy nepreniesol. Mohlo mi napadnúť, že sa vždy keď ma zbadá vynárajúc sa spoza rohu, vystrie sa ako zvedavá surikata. Lukáš by ju zrejme odhalil ako Sherlock. Ja nie. A tak ma jej slová, ktoré mi predniesla v pivnom opojení na špinavej chodbovej podlahe Átriakov, prekvapili.

„Prečo si šla nakoniec do Bratislavy keď ju neznášaš?“ pýtal som sa jej zvedavo, keď som jej podal novú sklenenú fľašu piva.

Z tváre jej sršal priam nahnevaný výsmech, keď sa na mňa otočila. „Kvôli tebe, ty kus debila.“

V tej chvíli pre mňa všetko na chodbe stíchlo. Hlasy baviacich sa ľudí, smiech, krik. Kdesi z diaľky som počul pomalú hudbu, ktorá tam hrala akoby naschvál. Bol to Damien Rice, ktorého som sám pustil aj napriek protestom všetkých zúčastnených. Len ona neprotestovala, uvedomil som si vtedy. Takže to možno bolo naschvál. A možno ju vyprovokoval práve ten hlúpy Damien spievajúci *Cheers Darlin'*. Po dlhom mlčaní počas ktorého ona pokojne pila pivo som stále neprišiel na to, čo by som mal odpovedať. Ona však zrejme mala plnú hlavu myšlienok, preto po chvíli pokračovala. Nechal som ju.

„Ja som si ťa napísala! Doslova. Opísala som chalana presne ako si ty, rok predtým než sme sa stretli. Vyskočil si na mňa z mojej vlastnej poviedky a jediné čo si si zmenil boli oči. A ešte aj tie sú naživo krajšie keď sú modré a nie zelené. Dotvoril si sa do dokonalosti a vyskočil si na mňa z tej hlúpej chodby presne o pol štvrtej poobede. Skoro som dostala infarkt. A vieš čo ešte? Nenápadne som sa zamilovala na prvý pohľad. Ja! Čo verila na také kliše asi tak ako na to, že existuje prirodzený talent na matiku. A ty máš ešte aj ten, ach. Neskutočné. Dávala som sa dokopy z takej silnej emócie nejaký čas. A ešte som aj šla do Bratislavy. Čuduj sa svete, tu človek o teba zakopne na každom rohu. Aj keď až tak veľmi nechce. Mala som samej seba plné zuby tak som sa obrnila a dala dokopy. Tak ti to aj s čistým srdcom môžem povedať. Už je to preč.“

Prudko vydýchla a nechala ma nech si v hlave usporiadam hurikán myšlienok. Spomenul som si na situácie v ktorých sme sa ocitli, ale neboli ničím výnimočným. Len rozhovory. Obyčajné úsmevčky a prázdne vety o tom, kto pozerá aké seriály a v akom jazyku. Presne ako s Táňou. Lenže na takých hlúpostiach som sa dokázal nekontrolovateľne prepadnúť do šialenej lásky. A ani na sekundu mi nenapadlo, že to nemusí byť len môj prípad.

„Čo vidíš, keď sa pozrieš na hviezdy?“ opýtal som sa akoby nič a ona odfrkla. Pravý kútik úst jej vystrelil hore v arogantnom úsmeve.

„Nekonečno príbehov, ktoré môžem napísať,“ odvetila suverénne. Bolo jasné, že otázku podstatnosti hviezd má v hlave dávno ucelenú.

„Bol som vtedy zamilovaný,“ povedal som pomaly. Bol to biedny pokus o ospravedlnenie, ale ona sa len, tentoraz ani trochu arogantne, usmiala a odvetila, že je to v pohode. Bože, títo ľudia z Gondovej majú duše ako z ocele. Tam by som sa nehodil.

Potom sme o seba stále zakopávali na intrákoch a ona sa neustále usmievala. Len občas jej ten pravý kút lietel smerom hore.

Skrátka, po svete chodí veľa ľudí, ktorí niekoho tajne milujú a veľa ľudí, ktorí nevedia, že ich niekto miluje. A ja som bol oboje.